

DECIZIA nr. 412 din 2015
privind solutionarea contestatiei
formulata de **XXX SRL**,
inregistrata la D.G.R.F.P.X sub nr. X/2015

Directia Generala Regionala a Finantelor Publice X prin Serviciul solutionare contestatii a fost sesizata de catre Administratia Sector X a Finantelor Publice cu adresa nr. 3230834/23.02.2015, inregistrata la D.G.R.F.P.X sub nr. 16305/27.02.2015, cu privire la contestatia societatii XXX SRL cu sediul in X, prin imputernicit XX in baza imputernicirii nr. 1/05.01.2015 depusa la DGRFPX cu adresa inregistrata sub nr. X/03.03.2015.

Obiectul contestatiei, remisa prin posta la data de 09.02.2015 si inregistrata la organul fiscal teritorial sub nr. X/11.02.2015, completata prin precizarile inregistrate la DGRFPX sub nr. X/03.03.2015, il constituie decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala pentru persoane juridice nr. X/2014, emisa de Administratia Sector X a Finantelor Publice in baza raportului de inspectie fiscala nr. X/2014 si comunicate, prin semnare de primire la data de 08.01.2015, prin care organele fiscale au stabilit obligatii suplimentare reprezentand TVA neadmisa la deducere si respinsa la rambursare in suma de X lei.

Constatand ca, in speta, sunt intrunite conditiile prevazute de art. 205 alin. (1), art. 206, art. 207 alin. (1) si art. 209 alin. (1) lit. (a) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, Directia Generala Regionala a Finantelor Publice X este investita sa solutioneze contestatia formulata de XXX SRL.

I. Prin contestatia formulata **societatea XXX SRL** solicita anularea deciziei de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala nr. X/2014, emisa de Administratia Sector X a Finantelor Publice in baza raportului de inspectie fiscala nr. X/2014, prin care organele fiscale au respins la rambursare si au stabilit obligatii de plata suplimentare reprezentand TVA in suma de X lei.

Contestatarul invoca, in esenta, urmatoarele motive:

In contradictoriu cu pozitia organelor de inspectie fiscala, care nu au admis deducerea TVA in suma de X lei, dedus de societate, pentru achizitia imobilului din X, str. X, nr. X, D, E si F, pe motiv ca aceasta nu a dovedit intentia de a desfasura operatiuni supuse taxei pe valoarea adaugata, contestatarul sustine ca a realizat o **investitie imobiliara** "**terenurile in discutie reprezinta** ceea ce legiuitorul insusi avea sa defineasca, conform pct. 198, lit. A) din OMFP nr. 1802/2014 pentru aprobarea Reglementarilor contabile... ", inserandu-se pct. 198 care prevede ca fiind o investitie imobiliara "*terenurile detinute, mai degraba, in scopul cresterii pe termen lung a valorii capitalului, decat in scopul vanzarii pe termen scurt, pe parcursul desfasurarii normale a activitatii*".

Terenul achizitionat reprezinta o investitie imobiliara pe termen lung iar la momentul in care preturile pietei vor creste suficient societatea, care nu are probleme financiare, intentioneaza sa vanda terenul respectiv.

Considera actul fiscal atacat ca o inadecvare fata de fenomenul economic actual si, deopotriva, o interpretare deformata a mecanismului in care functioneaza sistemul comun al TVA.

Se face o prezentare generala a mecanismelor pietei imobiliare, ce se aseamana cu pietele de capital. Cumparatorul, pe piata de capital, alege sa investeasca in functie de randamentul anticipat al activului financiar achizitionat iar cumparatorul, pe piata imobiliara, va fi interesat de valoarea prognozata sau asteptata de piata a activului imobiliar.

Societatea a mizat pe castigul viitor adus de cresterea de valoare a terenurilor, pe termen lung si la momentul oportun, intentionand sa vanda terenul achizitionat in 2010. Intre 2010 si 2014, cand piata imobiliara a fost marcata de declinul accentuat al preturilor, conform instrumentului de lucru al UNNPR (notarii publici) pretul terenurilor din zona au scazut cu 52,29%. Decizia de a vinde pe o astfel de tendinta ar fi dus la pierderi imense pentru investitor. In structura oricarui ciclu financiar, declinul preturilor este urmat firesc, de etapa de crestere.

Rezumand structura "stufoasa si greoaie" a constatarilor echipei de inspectie fiscala, ce "contine 20 de pagini" intelege ca vina care i-a fost gasita este ca societatea nu a ales sa-si vanda terenurile pe termen scurt. Achizitia activelor imobiliare s-a facut dupa inregistrarea in scopuri de TVA si potrivit practicii CEJ citate beneficiaza de dreptul de deducere pentru achizitia efectuata.

Urmare emiterii deciziei contestate societatea se gaseste in situatia de a plati bugetului statului o obligatie fiscala achitata deja, in amonte, de catre emitentul facturilor Plata TVA va trebui sa o efectueze de 2 ori: o data prin decizia contestata si inca o data la momentul realizarii operatiunii de vanzare. De asemenea nu beneficiaza nici macar de ajustarea prevazuta de art. 149 Cod fiscal.

Dispozitiile art. 11 din Codul fiscal nu sunt incidente in cauza deoarece echipa de inspectie fiscala nu a tagaduit ca achizitiile nu ar fi specifice obiectului de activitate, ca nu ar fi fost reale sau ca facturile nu ar fi fost legale.

Avand in vedere ca sarcina probei incumba celui care face o afirmatie, subliniaza ca afirmatia inspectorilor fiscali, ca operatiunea este lipsita de continut economic, este lipsita de mijloace de proba.

Arata ca **investitia imobiliara** este definita si de prevederile Directivei 2013/34/UE a Parlamentului European si a Consiliului, ceea ce dovedeste ca achizitia efectuata este compatibila cu mecanismul TVA. In concluzie considera ca sunt indeplinite conditiile de deducere a TVA ceea ce justifica solicitarea de anulare a deciziei contestate.

La finalul contestatiei se enumera legislatia si practica judiciara pe care isi intemeiaza contestatia precum si documentele anexate. S-a depus, odata cu precizarile din 03.03.2015 si Hotararea Curtii Europene de Justitie pronuntata in cauza C-153/11.

II. Organele de inspectie fiscala din cadrul Administratia Sector X a Finantelor Publice au efectuat, in perioada 28.01.2014 - 15.12.2014, o inspectie fiscala partiala la XXX SRL, perioada verificata in privinta taxei pe valoarea adaugata fiind 01.01.2010 - 30.06.2013.

Prin decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala pentru persoane juridice nr. X/2014, emisa de Administratia Sector X

a Finantelor Publice in baza raportului de inspectie fiscala nr. X/2014 s-a respins la rambursare TVA in suma de X lei, stabilindu-se TVA dedus fara drept, in suma de X lei.

TVA stabilita ca dedusa fara drept reprezinta taxa pe valoarea adaugata dedusa pentru achizitiile imobiliare, compuse din terenuri si cladiri, situate in X, str. X, nr. X, D, E si F.

Cercetandu-se scopul achizitiilor imobiliare, contribuabiliul nu a prezentat organelor de inspectie fiscala dovezi privind desfasurarea unor activitati din care sa rezulte intentia dezvoltarii unui proiect imobiliar sau cea de a vinde imobilele respective, fiind prezentate doar notificari privind optiunea de taxare a operatiunilor de inchiriere a unor imobile. Societatea a efectuat demersuri privind radierea notificarii litigiilor inregistrate in Cartea funciara abia in anul 2014, pentru o parte din acestea, ceea ce coroborat cu faptul ca *“a achizitionat cu buna stiinta de la SN X SA in data de 02.12.2010 imobile asupra carora existau litigii, este o dovada in plus ca nu a intentionat, inca din momentul achizitiei, sa utilizeze imobilele mentionate anterior, in vederea desfasurarii unor activitati economice care sa dea nastere la operatiuni taxabile din punct de vedere al TVA”*.

“Consecinta fiscala a celor prezentate mai sus o constituie neacordarea dreptului de deducere pentru taxa pe valoarea adaugata in suma de X lei, aferenta achizitiilor imobilelor situate in X, X, nr. X, nr. 414D, nr. 414E si nr. 414F, sector 6 si taxele notariale aferente, nefiind respectate prevederile art. 145 alin. (2) lit. a) si art. 146 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal.”

Se mai precizeaza si ca, in neadmiterea deducerii, organele de inspectie fiscala au avut in vedere art. 11 alin. (1) din Codul fiscal, referitoare la dreptul organului fiscal de a nu lua in considerare o tranzactie care nu are un scop economic, precum si jurisprudenta Curtii Europene de Justitie care impune persoanei impozabile obligatia sa demonstreze ca sunt indeplinite toate conditiile legale pentru acordarea deducerii.

Se impunea ca societatea sa prezinte dovezi obiective care sa-i sustina intentia de a desfasura activitati cu drept de deducere, dovezi ce pot fi evaluate prin prisma angajarii de costuri si investitii pregatitoare inerente initierii activitatii precum si dovezi cu privire la radierea tuturor sarcinilor ce greveaza aceste imobile.

III. Luând în considerare constatările organului de inspecție fiscală, motivele prezentate de contestatara, documentele existente la dosarul cauzei precum și actele normative în vigoare în perioada verificată, invocate de contestatara și de organele de inspecție fiscală, se rețin următoarele:

Cauza supusa solutionarii este daca XXX SRL poate beneficia de dreptul de deducere a TVA in suma de X lei aferenta unor achizitii imobiliare, in conditiile in care organele de inspectie fiscala au stabilit ca achizitiile de imobile de la care provine TVA dedusa de societate nu au fost destinate utilizarii in folosul operatiunilor sale taxabile si nu au avut un scop economic, iar societatea nu dovedeste sustinerile precum ca achizitiile constituie investitii imobiliare pe termen lung.

În fapt,

Prin deciza de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala pentru persoane juridice nr. X/2014, emisa de Administratia Sector X a Finantelor Publice in baza constatarilor cuprinse in RIF nr. X/2014 s-a respins TVA solicitat la rambursare de contestatara in suma de X lei deoarece societatea a dedus

fara drept TVA in suma de X lei aferenta achizitiilor de imobile ce nu au fost utilizate in folosul unor operatiuni taxabile.

În drept,

-potrivit art. 145 si art. 146 din Legea 571/2003 privind Codul fiscal:

ART. 145 Sfera de aplicare a dreptului de deducere

(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;

ART. 146 Condiții de exercitare a dreptului de deducere

(1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate ori serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său de către o persoană impozabilă, să dețină o factură emisă în conformitate cu prevederile art. 155,

Față de cele prezentate, în fapt și în drept, se rețin următoarele:

Referitor la deductibilitatea TVA aferenta achizitiilor in raport de utilizarea acestora pentru operatiuni taxabile/scutite cu drept de deducere, potrivit art. 11 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal:

"La stabilirea sumei unui impozit sau unei taxe in intelesul prezentului cod, autoritatile fiscale pot sa nu ia in considerare o tranzactie care nu are un scop economic sau pot reincadra forma unei tranzactii pentru a reflecta continutul economic al tranzactiei".

Rezulta ca art. 11 alin. (1) din Codul fiscal consacra, la nivel de lege, *principiul prevalentei economice asupra juridicului*, al realitatii economice, in baza caruia **autoritatile fiscale au dreptul** sa analizeze orice operatiune (tranzactie) nu numai din punct de vedere juridic, ci si din punct de vedere al **scopului economic urmarit** de contribuabil. In acest spirit, o tranzactie normala din punct de vedere juridic, poate sa nu fie luata in considerare sau sa fie reincadrata din punct de vedere economic, in scopul aplicarii legii fiscale.

Astfel, din punct de vedere al taxei pe valoarea adaugata, reglementarile fiscale permit, in circumstante anume determinate, deducerea acesteia *chiar si in situatia in care o persoana impozabila nu a fost inca inregistrata in scopuri de taxa*, cu conditia ca persoana in cauza sa-si dovedeasca intentia de a desfasura o activitate economica ce presupune realizarea de operatiuni taxabile, iar investitiile pregatitoare sunt necesare initierii acestei activitati economice. *A fortiori, o persoana impozabila deja inregistrata in scopuri de TVA, are dreptul la deducere in aceeasi masura in care intentia de a desfasura activitatea economica generatoare de operatiuni taxabile este sustinuta de dovezi obiective, din care rezulta ca achizitiile sunt destinate a fi utilizate in folosul tranzactiilor impozabile viitoare.*

Dupa data aderarii Romaniei la Uniunea Europeana, sunt luate in considerare si deciziile Curtii Europene de Justitie, in vederea aplicarii uniforme a legii, avand in vedere ca tara noastra este obligata, printre altele, sa respecte aquis-ul comunitar in domeniul TVA. In acest sens jurisprudenta Curtii Europene de Justitie recunoaste statelor membre dreptul de a solicita dovezi pentru demonstrarea dreptului de deducere al taxei pe valoarea adaugata.

Astfel, in hotararea data in cazul C-85/95 John Reisdorf, Curtea Europeana de Justitie a subliniat ca distinctia dintre exercitarea dreptului de deducere a TVA si

demonstrarea acestuia la controalele ulterioare este inerentă în funcționarea sistemului comun de TVA (paragr. 19 din hotărâre), iar prevederile comunitare referitoare la exercitarea dreptului de deducere nu guvernează demonstrarea acestui drept după ce acesta a fost exercitat de către persoana impozabilă (paragr. 26 din hotărâre). În acest sens, legislația comunitară **da statelor membre puterea de a stabili regulile pentru supravegherea exercitării dreptului de deducere a TVA**, în special modul în care persoanele impozabile urmează să își stabilească acest drept (paragr. 29 din aceeași hotărâre).

La paragraful 46 din cauzele reunite C-110/98 la C-147/98 *Gabalfrisa* se face trimitere la paragr. 23 și 24 din cazul C-110/94 *Inzo* și paragr. 24 din cazul C-268/83 *Rompelman*, unde Curtea a stabilit că **este obligatia persoanei care solicita deducerea taxei pe valoarea adăugată să demonstreze că sunt îndeplinite toate condițiile legale pentru acordarea deducerii** și art. 4 din Directiva a VI-a (în prezent, Directiva 112/2006/CE) nu împiedică **autoritățile fiscale să solicite dovezi obiective care să susțină intenția declarată a persoanei** în cauza de a desfășura activitate economică dând naștere la operațiuni taxabile. În cazurile de fraudă sau de abuz, în care, de exemplu, persoana implicată, sub pretextul intenției de a desfășura o anumită activitate economică, de fapt cu intenția de a obține bunuri proprii pentru care se poate obține o deducere, autoritatea fiscală poate cere replata sumelor retroactiv pe baza faptului că acele deduceri au fost efectuate pe declarații false.

Conform pct. 20 din cauza Curții Europene de Justiție C-37/95 *Ghent Coal Terminal NV*, **dreptul de deducere rămâne dobandit când contribuabilul n-a putut să utilizeze bunurile sau serviciile în cadrul operațiunilor sale taxabile din motive straine vointei sale**. Totodată, potrivit pct. 22 din aceeași hotărâre, când aceste circumstanțe sunt straine de voința contribuabilului, care l-au împiedicat să utilizeze bunurile sau serviciile care au generat deducerea taxei aferente achizițiilor destinate realizării operațiunilor sale taxabile, dreptul de deducere rămâne dobandit întrucât nu există niciun risc de fraudă sau de abuz care să poată justifica o rambursare ulterioară a sumelor deduse.

În sfârșit, principiul **prevalenței substanței** asupra formei constituie un principiu fundamental al sistemului comun de TVA instituit de legislația comunitară, care se aplică în concordanță cu celelalte principii recunoscute de legislația și jurisprudența comunitară, printre care principiul **luptei împotriva fraudei**, a evaziunii fiscale și a **eventualelor abuzuri**. Din acest motiv legislația fiscală conditionează deductibilitatea TVA a achizițiilor de îndeplinirea cumulativă, pe lângă condițiile de formă (inclusiv condiția ca persoana impozabilă să dețină factura care să conțină informațiile obligatorii prevăzute de lege), **a condiției de fond esențiale, aceea că achizițiile pentru care se solicită deducerea să fie efective și să fie destinate utilizării în folosul propriilor operațiuni taxabile ale persoanei impozabile**.

Prin urmare, persoanele impozabile au dreptul să-și deducă taxa pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor de bunuri și servicii numai dacă sunt îndeplinite **două condiții cumulative**, și anume: achizițiile sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile și au la bază facturi care conțin obligatoriu toate informațiile necesare stabilirii dreptului de deducere. În aceste condiții, pentru a dovedi că serviciile achiziționate sunt utilizate, într-adevăr, în folosul operațiunii taxabile, persoana impozabilă este obligată nu numai să dețină factura în care este înscrisă taxa pe valoarea adăugată deductibilă, **ci să și demonstreze** că bunurile facturate au fost livrate efectiv și **că achizițiile să fie în folosul propriilor operațiuni taxabile**.

În cazul nedesfășurării unor activități economice a persoanelor impozabile în scopul realizării de operațiuni taxabile, dreptul de deducere poate fi păstrat doar în

situatia in care aceasta situatie **se datoreaza unor circumstante obiective ce nu depind de vointa persoanelor respective.**

Ca atare, achizitia bunurilor nu este suficienta din punct de vedere fiscal pentru deducerea integrala, nelimitata si neconditionata a taxei pe valoarea adaugata.

In cauza de fata, organele de inspectie fiscala au stabilit ca SC XXX SRL nu indeplineste conditiile de rambursare a TVA pentru achizitiile efectuate in perioada supusa verificarii, pe motiv ca societatea nu a prezentat nicio dovada obiectiva din care sa rezulte utilizarea acestora pentru desfasurarea unei activitati taxabile, respectiv dovezi din care sa rezulte intentia dezvoltarii unui proiect imobiliar sau cea de a vinde imobilele respective.

Contestatarul sustine ca achizitia pentru care a dedus TVA a reprezentat o investitie imobiliara si intentia sa este de a vinde in viitor imobilele pentru care a dedus taxa, dar a amanat aceasta operatiune intrucat asteapta cresterea pretului terenurilor. Faptul ca nu a efectuat activitati pregatitoare in vederea vanzarii a fost determinata chiar de aceasta decizie de a amana vanzarea pana cand piata imobiliara va inregistra cresterea prognozata.

In concret, in anul 2010, in baza contractului de vanzare cumparare autentificat sub nr. X societatea a achizitionat de la Societatea Nationala X S.A., imobilul situat in X, Sector 6, str. X, nr. X. Imobilul se compune din:

- teren in suprafata totala de X metri patrati, in valoare de X lei fara TVA, revenind un pret mediu de 11,80 lei/mp sau circa 2,7 euro/mp;
- constructii existente pe teren, in valoare de X lei.

Pretul total al contractului este de X lei fara TVA si de X lei cu TVA, rezultand un TVA in suma de X lei, dedus de societate in baza facturii seria SNIPAS BU10 nr. 0005369/02.12.2010 emise de societatea vanzatoare.

De asemenea, conform celor inscrise in RIF-ul din 23.12.2014, in baza contractelor autentificate sub nr. X, nr. X, nr. X, nr. X s-au cumparat de la Societatea Nationala X S.A. alte imobile constand in terenuri si constructii existente pe acestea, situate in X, Sector 6, str. X, nr. 414D, 414E si 414F.

Total TVA dedus pentru imobilele astfel achizitionate in str. X, in baza contractelor si facturilor emise in luna decembrie 2010 de Societatea Nationala X S.A., inclusiv TVA aferenta serviciilor notariale, a fost in suma de X lei.

Prin conventia autentificata sub nr. 112/08.12.2010, incheiata cu creditoarea SN X SA, din valoarea totala a terenurilor si constructiilor achizitionate in luna decembrie 2010 de X lei (din str. X -X lei fara TVA si TVA dedus X lei; din str. Calea Giulesti - X lei fara TVA si TVA dedus X lei), inclusiv taxa pe valoarea adaugata, obligatie scadenta la 31.12.2013, SC XXX SRL in calitate de debitor este de acord ca o suma in limita a 17,5% din intreaga creanta datorata (X lei) sa o plateasca inainte de 31.12.2013 catre tertii indicati de creditoare, iar pentru diferenta de 82,5% (X lei) creditoarea este de acord sa ii fie platita pana la dat de 31.12.2017. Conform mentiunii existente in RIF SC XXX SRL a achitat suma de X lei. Contestatarul nu a facut dovada platii pretului imobilelor achizitionate, respectiv a diferentei de X lei.

Din analiza datelor expuse anterior rezulta ca TVA dedusa solicitata la rambursare, aferenta imobilelor achizitionate este mai mare decat suma achitata pentru achizitia imobilelor, dar in cadrul tranzactiei nici una din parti nu apare ca aplica sistemul TVA la incasare, prin urmare cumparatoarea XXX SRL avea dreptul legal, la data

incheierii contractului, sa solicite rambursarea de la bugetul consolidat al statului a TVA neachitata, iar vanzatoarea SN X SA avea obligatia sa colecteze TVA neincasata si sa plateasca la bugetul statului TVA de plata rezultata.

Societatea sustine ca vanzarea terenului achizitionat i-ar produce pierderi imense, argumentand cu faptul ca intre anii 2010 - 2014 pretul terenurilor din zona a scazut cu 52,29%, conform expertizelor privind valoarea terenurilor utilizate de notarii publici. Aceste sustineri nu pot fi retinute ca intemeiate intrucat:

- nu sunt prezentate date concrete privind comparatia efectuata, respectiv categoria si zona terenurilor avute in vedere;
- terenurile au fost achizitionate in luna decembrie 2010, iar scaderea preturilor imobiliarelor a inceput dupa anul 2008;
- pretul de achizitie al principalului teren achizitionat, de X mp, a fost de numai 11,80 lei/mp sau circa 2,75 euro/mp (curs in data de 02.12.2010: 4,2923 lei/euro) iar valoarea terenurilor, din zonele marginase Xului, era cuprinsa intre 35 euro si 50 euro, conform Ghidul orientativ al notarilor publici pe anul 2010, ;

Suplimentar se retin urmatoarele circumstante aferente tranzactiei din 02.12.2010:

- vanzatoarea SN X S. A. si cumparatoarea-contestatata sunt persoane afiliate in sensul prevederilor Codului fiscal, deoarece SC X SRL administrata de SS (administrator si al SC XXX SRL) este actionar majoritar al SN X S. A.;

- vanzatoarea SN X S. A. se afla in procedura insolventei (in reorganizare), conform celor mentionate la pagina 7 din RIF si dosarului 16175/3/2013 aflat pe rolul Tribunalului X, iar asupra terenurilor existau diverse litigii notificate la Oficiul de Cadastru si Publicitate Imobiliara;

- din documentele aflate la dosar nu rezulta ca societatea ar fi efectuat demersuri in vederea valorificarii imobilului achizitionat, aceasta chiar mentionand in cuprinsul contestatiei ca *"terenurile nu au fost nici macar utilizate, ci administrate potrivit cu institutia conservarii"*;

- din actele aflate la dosarul cauzei rezulta ca XXX SRL nu a dispus de fonduri proprii necesare achizitiei imobilului, finantarea operatiunilor (salarii, investitii) efectuandu-se din imprumutul acordat de SC SS SRL in suma de X lei, in baza contractului de finantare nr. X, precum si a unui imprumut in suma de XX lei acordat de asociatul majoritar si administrator, domnul SS, prin contractul de imprumut nr. 1/02.12.2010;

- organele de inspectie fiscala au solicitat repetat contestatarei dovezi obiective din care sa rezulte initierea unor demersuri in vederea materializarii intentiilor exprimate de a dezvolta un proiect imobiliar sau de a vinde imobilele, singura dovada prezentata fiind notificarea catre organele fiscale a optiunii de taxare a imobilelor.

Fata de situatia constatata organele de inspectie fiscala au facut aplicarea art. 11 alin. (1) din Legea 571/2003 privind Codul fiscal, considerand ca tranzactia din 02.12.2010 nu a avut un scop economic, stabilind astfel ca taxa aferenta achizitiei nu este deductibila.

Din argumentele si dovezile depuse de contestatator nu rezulta scopul economic al tranzactiei din 02.12.2010, in privinta terenurilor cu cladiri achizitionate in X. Chiar prin Hotararea Curtii Europene de Justitie din 22.03.2012 pronuntata in cauza C-153/11 s-a statuat ca revine autoritatilor nationale competenta de a determina daca persoana impozabila a dobandit bunul de capital in vederea desfasurarii activitatii sale economice sau a simulat includerea in patrimoniul sau a unor bunuri in scopul efectuarii deductiei,

administratia financiara putand solicita, cu efect retroactiv, rambursarea sumelor deduse. Desi contestatara sustine ca face parte dintr-un grup financiar puternic, denumit grupul A&A, se retine ca nu s-a facut dovada platii achizitiilor din 02.12.2010, termenul de plata initial stabilit pentru 31.12.2013 prin contractul din 02.12.2010 fiind prelungit pentru 31.12.2017, prin conventia nr. 112/08.12.2010, desi vanzatoarea detine un privilegiu pentru plata pretului neradiat din cartea funciara, vanzatoarea SN X SA aflandu-se si in procedura insolventei.

Asa fiind se retine ca, pana in prezent, nu s-a dovedit de contestatara ca achizitia bunurilor pentru care s-a dedus TVA in anul 2010 a fost in scopul operatiunilor sale impozabile si totodata dreptul sau de proprietate este afectat de sarcinile inregistrate in cartea funciara. In cazul nedefasurarii unor activitati economice a persoanelor impozabile in scopul realizarii de operatiuni taxabile, dreptul de deducere poate fi pastrat doar in situatia in care aceasta situatie se datoreaza unor circumstante obiective ce nu depind de vointa persoanelor respective. Societatea nu a demonstrat existenta unor circumstante obiective in nerealizarea de operatiuni impozabile cu achizitiile efectuate ce nu depind de vointa sa, nici in privinta scaderii pretului de piata al "investitiilor imobiliare", avand in vedere pretul sau de achizitie si lipsa demersurilor destinate realizarii vreunei operatiuni impozabile pe perioada decembrie 2010 - prezent.

Ca atare, achizitia bunurilor nu este suficienta din punct de vedere fiscal pentru deducerea integrala, nelimitata si neconditionata a taxei pe valoarea adaugata.

Drept pentru care, contestatia formulata de XXX SRL, urmeaza a se respinge ca neintemeiata in ceea ce priveste TVA in suma de X lei, individualizata prin Decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala nr. X/2014 emisa de AS6FP.

În speta sunt aplicabile si prevederile si art. 213 alin (1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

Art. 213 Soluționarea contestației

(1) În soluționarea contestației organul competent va verifica motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport de susținerile părților, de dispozițiile legale invocate de acestea și de documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării."

coroborate cu prevederile pct. 11.1 lit. a) din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, care stipulează:

11.1. Contestația poate fi respinsă ca:

a) neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat,"

Pentru considerentele ce preced si in temeiul art. 11 alin. (1), art. 145 si art. 146 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal cu modificarile si completarile ulterioare; art. 213 alin. (1), art. 216 alin. (1) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, cu modificarile si completarile ulterioare si ale pct. 11.1 din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală aprobate prin Ordinul presedintelui ANAF nr. 2906/2014:

DECIDE

Respinge ca neintemeiata contestatia formulata de SC XXX SRL, impotriva deciziei de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala pentru persoane juridice nr. X/2014, emisa de Administratia Sector X a Finantelor Publice prin care organele fiscale au stabilit obligatii suplimentare reprezentand TVA neadmisa la deducere in suma de X lei.

Prezenta decizie este definitiva in sistemul cailor administrative de atac si poate fi contestata in termen de 6 luni de la data comunicarii la Curtea de Apel X.

Director General